

Hội Kỳ Hội Ngộ Sao Biển 6970 Nha Trang 2016

- Nguyễn Trảng -

8 giờ sáng, ngày 19 tháng 7 năm 2016

Inhững tia nắng ấm của một ngày đẹp trời đang trải đều trên sân đại chủng viện Sao Biển, làm rực lên vẻ uy nghiêm tượng Mẹ đứng trước tòa đại sảnh.

Khiêm tốn giảng mình ở dãy nhà phía trái là tấm biển nhỏ mang dòng chữ: **Hân hoan chào mừng anh em Sao Biển 6970 cùng gia đình về dự Hội Ngộ Nha Trang 2016.**

Sân khấu của cuộc hội ngộ là một tấm phong in hình mái trường Sao Biển ngày xưa và sóng biển. Một dàn trống và hệ thống âm thanh của Giáo xứ Đồng Trăn được Cha Điện chuyển về từ hôm qua.

Anh em Nha Trang cũng đã có mặt, quần quít, lẳng xẳng làm những công việc cuối cùng để kịp đón các bạn Phan Rang – Bình Tuy – Phan Thiết sắp về.

Không phải chờ đợi lâu, một chiếc xe du lịch 24 chỗ ngồi chậm chậm tiến vào sân. Từ trên xe túa xuống: Hải rét, Huệ Hynos, Đức Bụng, Chinh Xơ Mari, Lan Jài, lớp trưởng Duy Anh, giáo Huân và một số gương mặt hơi xa lạ cùng các SB mẹ, SB con cháu.

Không ngờ đám Bình Tuy – Phan Thiết này lại hăm hở và nóng sốt đến trước giờ dự báo như thế này. Những cái siết tay thật chặt, những cái vỗ vai thật mạnh, những ánh mắt thật thắm thiết, những tiếng cười thật sung sướng, những cái gật chào bờ ngõ thẹn thùng của các mẹ, các cháu. Một khung cảnh vừa dạt dào, vừa ấm áp đang điểm tô cho bức tranh Hội Ngộ Nha Trang 2016 thêm sinh động hẳn lên. Vẫn cứ loay hoay, vẫn cứ tíu tít, không ai muốn về phòng cất hành lý, thì tiếp đến, xe của đám Phan Rang cũng tà tà tiến vào. Trên xe túa xuống: Khanh Cô Đào, Tùng Xẻo, ngư ma Vương, SB con cháu, còn có cả cha Phúc, vùng Nha Trang nhưng tạm thời đang chuyển hộ về giáo xứ Hòn Thiên, Phan Rang.

Cả đám Nha Trang – Bình Tuy – Phan Thiết cùng bu vào chào hỏi rối rít. Đúng là hội ngộ, đúng là gặp lại nhau. Bao nhiêu cử chỉ yêu mến thân thương họ đều xỏ ra hết mà chả cần phải ý tứ dè chừng.

Sau 30 phút, tình hình có vẻ tạm ổn, hành lý cũng đã đưa về phòng. Lúc này, cha Phêrô Trần Văn Điện, trưởng ban MC mới có dịp lên tiếng chào mừng và mời tất cả, trước tiên, tiến về đại sảnh ĐCV để chào và ra mắt với Mẹ Sao Biển. Bài hát “*Lạy Mẹ là ngôi sao sáng, soi lối cho con lúc vượt biển thế gian*” được mọi người hợp xướng trang nghiêm với tất cả cảm xúc, âm vang dạt dào như sóng biển, như muốn lôi “mấy ông già” quay về với ngày xưa còn bé cầu nguyện dưới chân mẹ mỗi tối thứ Bảy. Ngắn gọn nhưng trang trọng, dưới chân Mẹ, các cha bạn cùng lớp: Đắc, Phúc, Điện cùng ban phép lành bình an của Chúa cho tất cả mọi người.

Trở lại sân khấu, trưởng ban MC cùng với 2 chú giúp lễ Trắng và Tụ cử hành lễ Hội Ngộ Anh Em SB 6970 Nha Trang 2016.

Trưởng vùng Nha Trang Nguyễn Văn Điện (tuy nhỏ người nhưng lại có chức) lên đọc bài diễn văn khai mạc Hội Ngộ, thông qua chương trình, kèm theo nội quy đầy chất “*phát xít*”: kể từ giờ phút này, trong bất kỳ cuộc sinh hoạt chung nào, ăn uống, đi chơi v.v... anh em phải ngồi xen lẫn nhau, không được ngồi riêng theo vùng. Ai vi phạm, trưởng vùng phải nộp phạt 3 triệu đồng. Chưa hết, trưởng vùng Nha Trang còn phát cho mỗi người một con số ghi trên giấy cứng, dặn dò: phải giữ kỹ để tối nay có chương trình rút thăm trúng thưởng.

Hội ngộ Nha Trang lần này có lắm ban: trang trí, ẩm thực, lễ tân, trật tự ... riêng ban MC của cha Điện là đầy tham vọng: cha gần giọng la to:

- 1- Biết bạn mà không biết được vợ của bạn, con của bạn, cuộc sống hiện nay của bạn: không thể gọi là hội ngộ.
- 2- Mỗi người sẽ có 3 phút, đứng trên sân khấu trả lời cho câu hỏi: “Tôi hội ngộ ... tại sao? Nếu như không biết vì sao bạn đến đây - không thể là hội ngộ.

Cha đã chuẩn bị sẵn sân khấu hoành tráng, đèn trống, dàn âm thanh nổi, nhiều micro. Cha nói tiếp. Tối nay, anh em sẽ vừa tâm sự, vừa nhâm nhi chút rượu, chút trái cây, vừa vui chơi văn nghệ hát cho nhau nghe suốt đêm, vừa có rút thăm trúng thưởng, không ai được ngủ, nếu đã cất công đến đây hội ngộ mà đi ngủ, thì thôi ở nhà ngủ sướng hơn. Hội ngộ mà ngủ thì thiên hạ coi mình không ra gì ...

Mở đầu cho việc mỗi người ra mắt trên sân khấu, trước tiên với tư cách là chủ nhà trọ cho cuộc Hội Ngộ này. Cha Gioan B. Ngô Đình Tiên bước lên *đoạn đầu đài*. Cha nói lời chào chúc mừng tất cả. Vòng vo đến phút 89, mọi người mới biết cha đang là giám đốc ĐCV SB. Một gương mặt thật hiền, một giọng nói thật hiền, một phong cách quá khiêm tốn và quá hiền như muốn trấn an tất cả: hãy yên tâm. Cha Tiên đây, đừng sợ khủng bố! Có cần gì cứ gõ. Cha Tiên sẽ mở cho.

Mọi người vỗ tay thật nồng nhiệt, cha Tiến bẽn lẽn trở về ghế ngồi.

Theo thứ tự ABC của lớp, mỗi người sẽ lần lượt bước lên sân khấu cùng với những người thân yêu mình mang theo dự cuộc hội ngộ, ra mắt anh em, nói đôi lời về cuộc sống hiện tại gia đình mình, để anh em không phải nhầm lẫn, dễ nhận ra hơn và hiểu nhau hơn

Khi vừa được xưng tên người đầu tiên: Mai Ngọc An. Một người phụ nữ nhỏ nhắn bước lên cùng với 3 thiếu nhi. Tuy có hơi run nhưng chị vẫn còn cầm được micro, chào mọi người và giới thiệu: em là vợ Mai Ngọc An, em đến đây cùng với đứa con gái và 2 cháu ngoại.

Điều làm cho tôi thật sự bất ngờ và xúc động: bất ngờ không phải chỉ có vợ Mai Ngọc An, mà còn có cả vợ của Lê Thanh Hoá nữa. Tuy 2 bạn không thể về đây hội ngộ cùng anh em, nhưng sự hiện diện của những người thân yêu của 2 bạn quả thật không ai ngờ tới. Nó làm cho bầu khí cuộc hội ngộ này trở nên ấm áp lạ kỳ.

Xúc động là vì tôi cứ cạn nghĩ: khi ông chồng SB của mình không còn tồn tại trên đời này nữa, mọi sự sẽ không còn ý nghĩa gì nữa và hội ngộ Sao Biển 69 - 70 Nha Trang này có lẽ cũng chẳng là gì, nhưng sao 2 chị vẫn hiện diện và vẫn tự hào? Dù chồng tôi sống hay chết, tôi vẫn tự hào tôi là vợ của ông chồng SB. Có phải thế không 2 chị? Tôi cảm phục 2 chị vô cùng.

... rồi lần lượt đến lớp trưởng Võ Duy Anh bước lên chào mừng. Đây chắc chắn là người chẳng bao giờ vắng mặt trong các cuộc hội ngộ nên Anh lúc nào cũng trẻ, đẹp trai, lúc nào cũng quất thước, lúc nào cũng thể hiện được bản lãnh của một vị “xếp” (không ăn chuối)

... đến Bình Báu, Phước Thiện: anh ta liêu minh dẫn vợ và cháu đến giới thiệu và nộp mạng. Gương mặt anh tuy có hơi “lạ nông tri điền” nhưng đôi mắt vẫn còn tinh ranh như ngày nào

... đến Đào Xuân Chinh, là người duy nhất của vùng Sài Gòn, từ Biên Hoà chạy ra Bình Tuy, bu theo ngòi ghé xếp, ra Nha Trang hội ngộ. Trải qua chiến chinh gian khổ, Xuân Chinh không còn giữ được cái nét trắng trẻo, cái vẻ e ấp của một sơ Marie ngày xưa trong phim trắng đen nữa rồi. Xin thành kính phân ưu.

... đến Lê Thành Dẫn tâm sự rằng: một thời đi theo Đảng, một thời ru Chúa ngủ yên, nhưng được Chúa bẻ đầu quay trở lại, hiện nay là người tích cực của Cha Quản xứ trong việc đập phá xây mới. Hôm nay tự nguyện dẫn độ mình và vợ con về đây nộp mạng.

... cha Nguyễn Công Đắc: quản xứ giáo xứ Phước Hoà. Ngày xưa cha xấu xí cù lằn bao nhiêu thì bây giờ tướng tá trông phương phi và ngon bấy nhiêu. Ai thấy cũng muốn ăn ngay, nhất là các bà mẹ.

... đến Phạm Công Đức tức Đức Bụng: hội ngộ Phan Rang 2012, anh bắt đầu muốn chuyển tướng đi. Hội ngộ bình tuy 2014, anh sắp sửa muốn đổi tướng đi.

Hội ngộ nha trang 2016, anh hoàn toàn có được tướng đi mới: bụ bẫm, chằm chằm, lẫm lẫm theo phong cách của một ông cố, nhưng cái mà anh không đổi được đó là đôi mắt và cái mỏ vẫn lẳng tử như ngày nào. Lần này anh dẫn vợ và con trai và cháu gái về nộp mạng.

... đến Nguyễn Thanh Hải tức Hải Rét, là một nhạc sĩ, ca sĩ đầy tài năng, tự sáng tác, tự hát như *biển xanh vẫn hát*, rất dạt dào, rất tình cảm, chỉ cần anh tức cảnh là sinh nhạc ... sáng tác rất nhanh. Anh em cũng đang chờ xem anh tức mình “sinh gì”? tức vợ con là sinh gì? Cám ơn anh, tôi rất tự hào về anh vì anh dám đem vợ và cháu ngoại về đây nộp mạng.

... đến Võ Hạnh: nhiếp ảnh gia của lớp, nguyên trưởng vùng Nha Trang, bị Nguyễn Văn Diễm lật đổ chiếm ngôi. Anh buồn. Anh đi lang thang. Thấy cái gì là chụp cái nấy... Rất nhiều lần phải đi rửa tay bằng xà bông LIFEBOY.

... đến Hồ Đình Huân tức giáo Huân: dẫn vợ và cháu lên sân khấu trình diện với một gương mặt hung hăng như quân dữ đi bắt trời Chúa Giêsu – tưởng sẽ ăn thịt được nhiều người, nhưng không, giọng anh ta than thở nghe mà tội, tội quá tội (chờ toà xử): Tính tôi hiền lành, thích đùa vui với các bạn, nên trên meo đàn, các bạn không hiểu tôi, cứ nghĩ tôi nói xàm, còn gán cho tôi là Giáo Xàm, thật ra tôi đâu phải thế! (nghe xót xa làm sao!).

... đến Lê Đình Khôi cùng vợ và con bước lên – không riêng gì tôi mà còn nhiều người nữa, lần đầu tiên gặp lại bạn bao năm. Bạn là người biết cách đánh động con tim của mọi người, khi bạn nhường lời phát biểu cho người vợ nhỏ nhắn, trẻ trắng, xinh xắn, mau mắn, đầy sâu lắng: Em lần đầu tiên về dự hội ngộ lớp cùng với chồng em. Em thấy ấm áp như một đại gia đình và em mong rằng những cuộc hội ngộ bổ ích như thế này sẽ còn nữa.

Đang hăm hở, đang rục rịch cháy với những màn ra mắt đầy ấn tượng, bỗng tiếng chuông giờ cơm trưa ngân lên báo hiệu: giờ ăn nói sắp bắt đầu.

Tất cả cùng tiến về nhà ăn ĐCV. Ai cũng sợ bị phạt 3 triệu đồng nên ai cũng vội tìm những gương mặt ít thân quen để vào bàn. Ngồi chung với quý cha ban giám đốc ĐCV, có cả 2 ân sư: cha Phêrô Phạm Ngọc Phi – nguyên giám đốc, cha Phanxicô Xaviê Nguyễn Chí Càn, giáo sư, nguyên phó Giám đốc ĐCV, cùng với quý thầy trực hè ở ĐCV, tôi như cảm nhận và ngửi thấy được hương vị giờ ăn trưa thuở còn ở Tiểu chủng viện SB: dấu thánh giá – kinh Lạy Cha – bài đọc Lời Chúa – dấu thánh giá và Deo Gracias

Phần tôi, tôi cũng xin bó tay mặc dù tôi đang bị trật xương chân. Tôi xin nhường khúc này cho các bạn bè tôi, cho những người thân yêu các bạn bè tôi, những người đang hiện diện trong bữa ăn này ...

Theo gợi ý của cha Tiến và Cha Đắc, xét thấy trong cuộc hội ngộ này có rất nhiều SB mẹ, SB con và SB cháu, thay vì du ngoạn thắng cảnh Hòn Chồng để “mấy ông già” tìm lại chút kỷ niệm xưa, tất cả sẽ đến khu du lịch Trăm Trứng, vì nơi đây thoáng mát, có rất nhiều cảnh đẹp để chụp hình, tham quan, rất lạ lùng và rất kỳ thú.

Đúng 14 giờ, 3 chiếc xe du lịch của 3 vùng tiến về mật khu Đòng Bò (xưa) nay là xã Phước Đồng, Tp. Nha Trang. Ngồi trên xe cũng hơi bị rảnh, ai cũng thắc mắc tại sao khu du lịch này lấy tên là Trăm Trứng. Thế là một câu chuyện hài được dựng lên. Chuyện kể rằng, Lạc Long Quân lấy bà Âu Cơ đẻ ra được 102 trứng (không phải 100 trứng như trong sách Sử). Do Lạc Long Quân là người Kinh, thông minh, giỏi toán nên chớm trước 2 trứng làm của hồi môn. Bà Âu Cơ không hay biết gì, cứ ấp, ấp mãi, nở ra 100 đứa con. Nhìn bầy con đứa đen, đứa trắng, leo neho, lóc nhóc, Lạc Long Quân “quái đản”. Nhìn vợ Âu Cơ cạn sữa, ngực lép, má tóp, răng dài. Lạc Long Quân nảy ra ý định muốn ly hôn, bèn tìm cách gây sự, kết tội mẹ Âu Cơ ngoại tình: Lẽ ra Mẹ phải đẻ ra con, hà có gì phải đẻ ra trứng, như vậy là Mẹ đã dang dúi với thằng Rùa nào rồi, chứ không phải thằng Rồng này.

Buồn cho tình đời bạc trắng, trắng như da thằng Ròng. Thương cho phận mình đen thui, Mẹ dẫn 50 đứa đem về động tiên trên núi, giao 50 đứa trắng cho thằng Ròng đem về Nhà Trắng (bây giờ là Nha Trang) – kết luận: khu du lịch lấy tên Trăm Trứng vì đây là nơi xưa kia Mẹ Âu Cơ đã nằm ấp 100 cái trứng.

Mỗi đứa góp một câu. Chuyện kết thúc thì xe cũng vừa đến nơi. Một khu du lịch rộng lớn khoảng hơn 100 hecta nằm dưới chân núi Đá Hang, Đồng Bò. Trứng đá to, trứng đá trung, trứng đá nhỏ nằm đầy dẫy trước cổng vào.

Tận trên cao xa tít, có nhà nghỉ, có thảo nguyên, có Suối Lò Ô bập bùng trong ánh lửa dành cho sinh hoạt đốt lửa trại.

Không còn chỗ nào để khám phá, cả đám ngồi trên sân cỏ Bãi Voi, ăn hoa quả, uống nước tán gẫu. Trở lại thắc mắc chưa có lời giải đáp: tại sao lấy tên là làng Lakkonku? Cha Điện khôì hài bảo: đũa nào muốn biết, cứ chạy ra kia kìa, “tè” xong, là biết ngay. Tôi chột nghĩ, nơi đây toàn là hình tượng, nét đẹp của văn hoá công chiên các dân tộc Tây Nguyên. Họ muốn dùng tên của 3 tỉnh Tây Nguyên ngày xưa: Đaklak, Kontum, Pleiku để đặt ra cái tên này: Lak của Đaklak, Kon của Kontum, Ku của Pleiku. Nghe tục, giảng thanh.

À thì ra con voi, như vậy mà nghĩ ngợi hoài... cả đám đều thoả mãn và lục tục lê bước ra cổng. Còn phải chụp một bức ảnh chung, còn phải kịp giờ về nhà hưu dưỡng thăm Đức cha Phaolô và các cha Ân Sư...

Xe lăn bánh dọc theo đường Trần Phú, con đường du lịch của thành phố biển Nha Trang dẫn đến Bãi Dương, gần ngôi trường TCV SB ngày xưa, nơi có các cha già đang nghỉ dưỡng: Cha Bề trên Phêrô Nguyễn Quang Sách tuổi đã 95, tai ù, mắt mờ, khó khăn lắm mới nghe được tiếng nói và nhìn ra được hình người. Không biết ngài có còn nhận ra và biết được đây là những chú tiểu ngày xưa không? có đũa đã từng bị ngài dùng khâu chìa khoá gỗ đầu không?

Cha Giuse Trần Thanh Phong ngồi bất động trên xe lăn, sau cơn bệnh tai biến, cha im lặng không nói câu nào. Người mà ngày xưa từng tự hào là cầu thủ bóng đá có cú sút mạnh nhất làm thủng một lỗ lưới của

đối phương, người thường kể chuyện Nhạn Đen trong tác phẩm “Những thiên thần đen” do ngài sáng tác nhưng không in sách xuất bản, chỉ dùng để kể cho các chú tiểu nghe...

Đức cha Phaolô Nguyễn Văn Hoà, nguyên giám mục giáo phận Nha Trang, tuổi cũng đã 84. Ngài có vẻ mệt mỏi nhưng trí nhớ vẫn còn minh mẫn, còn nhận ra được những đứa con của Ngài: cha Đắc, cha Điện, cha Phúc và những gương mặt thân quen. Tôi chợt chạnh lòng và thấy xót xa cho thân phận nhỏ bé của con người, cho cuộc đời tận hiến của các ngài. Ngày xưa còn trẻ, còn trong sứ vụ, các ngài đã làm không biết bao nhiêu điều to lớn cho giáo dân, cho Giáo Hội, nay, âm thầm, sống những ngày cuối cùng của cuộc đời ở một nơi yên tĩnh không bóng người thân, con cháu. Tận tâm tận tâm, tôi quá cảm phục các ngài...

Rời nhà hưu dưỡng, tất cả “sang đàng” tiến ra Bãi Dương: lúc này nước triều xuống để lộ ra 2 bãi đá san hô chết, chứ không còn được như ngày nào. Nơi đây ngày xưa cứ mỗi lần nước cạn, các chú tiểu bắt con đò đột ném vào người nhau rồi chạy ù ra biển tắm, hoặc tiến ra xa hơn để cạy những cây san hô, ngâm thước tẩy *eau de javel*, rửa lại nước ngọt, phơi khô cho thật trắng, hoặc dí bắt những con cá xanh, cá đen, cá vằn bỏ vào ly, trộn trộn cát vào hộc bàn riêng của mình.

--- Ôi những kỷ niệm ngọt ngào ---

Nhìn thấy các SB mẹ, SB con cháu có vẻ mệt mỏi và bị vi rút ngứa ngứa bắt đầu tấn công vì từ nửa đêm đến giờ này chưa được làm sạch sẽ. Ai cũng cần phải

tắm ngay để phục hồi sức khỏe nên tất cả chỉ vội vàng chớp 2 tấm ảnh kỷ niệm: 1 cảnh xa của Hòn Chồng, 1 cảnh xa của trường xưa, rồi vội vã “sang đàng”, lên xe trở về ĐCV ...

Cứ tưởng rằng, bao nhiêu chuyện vắn chuyện dài họ đã thở than hết sạch trong bữa cơm trưa. Nhưng không, bữa cơm chiều còn kinh hoàng hơn. Tôi cũng xin được tiếp tục bó tay, để nhường lời cho các bạn bè tôi, những người đang cùng với tôi “chịu nạn chịu chết” trong bữa cơm tối này...

Rời nhà ăn trở ra sân khấu hội ngộ, người nào người nấy thức ăn chưa kịp lắng xuống, dồn dập tiếng trống đờn, tiếng nhạc đã trào lên... những ca sĩ, nhạc sĩ lừng danh như Hải Rét Biển Xanh – Ngọc Khánh – Đức Bụng – Tự Bình Cang – Hùng Chính Toà – Khôi Lagi ... không thể nào nén được tiếng hát trong lòng – cuối cùng cũng đành phải rống lên: nhạc Việt, nhạc Pháp, nhạc Anh, thôi thì đủ loại. Mọi người chăm chú lắng nghe mà lòng đầy thán phục: Lớp SB 6970 có quá nhiều nhân tài nằm lộ thiên, chả cần phải khoan thăm dò cũng nhìn thấy được “mỏ”.

Theo như lời cha trưởng ban MC nói lúc sáng, đêm nay mới là đêm tâm điểm của cuộc hội ngộ. Đêm nay, mỗi người sẽ có 3 phút để nói cho nhau nghe: vì sao tôi hội ngộ. Cùng lắng nghe tâm tư của bạn mình, cùng thức với nhau cho tới sáng, cùng vui hát, cùng rút thăm trúng thưởng.

Lúc này, vây quanh sân khấu, những chiếc bàn nhỏ và ghế ngồi được xếp bài bản, trật tự để tất cả có thể thoải mái, ngồi nhâm nhi chút rượu chút môi, chút trái cây. Rượu cha Điện từ giáo xứ Đồng Trăn đem về, là tinh chất của gạo nếp cất trong, ngâm với tổ ong mật, hương vị thơm hơn, ngon hơn Remy, Martin, Hennessy...

Do lúc sáng, phần tự giới thiệu và ra mắt vừa đến vẫn K, phải ngưng lại vì đến giờ cơm trưa nên cha trưởng ban MC, trước khi đi vào trọng tâm, tuyên bố tiếp tục đến vẫn L.

...đến Nguyễn Ngọc Lan – Lan Jài: khấp khểnh dẫn vợ ra sân khấu. Ngày xưa anh ta láu lỉnh, lanh chanh bao nhiêu, bây giờ lại đạo mạo và từ tốn bấy nhiêu – Lan Jài nói hiện tại sống nhờ vào vợ con vì rất bệnh – xin anh em tha tội cho vì ngày xưa đã đặt cho cả lớp quá nhiều biệt danh – cảm ơn bạn, nhờ có bạn mà lớp mình có được bao nhiêu kỷ niệm đẹp, cũng chẳng có ai thêm kết tội bạn làm gì, trái lại còn quý bạn hơn. Bạn hãy về và từ nay đừng phạm tội nữa. Nhớ nhé!

... đến Phùng Đức Quang: gập mặt, nhìn thoáng qua là nhận ra ngay là Quang Đại Hàn, vẫn đôi mắt một mí, vẫn cái mỏ nhọn nhọn vẫn cái miệng cười cười như “Chan Xong Húp”. Không khác xưa lắm, chỉ có điều bây giờ lúc nào cũng bị “mắc dịch”, dịch đủ thứ văn bản ra đủ thứ tiếng: dịch tả: có, dịch hạch: có, dịch sốt xuất huyết: có – tóm lại Quang Đại Hàn bây giờ là cục trưởng Cục Dịch của cả nước. Tiền nhiều lắm.

... đến cha Nguyễn Đình Phúc – không có mặt tại hiện trường – toà xử cho qua.

... đến Nguyễn Trảng: Mỹ Lai, Ta-be đều là biệt danh, vừa lên “sít dem” đã bày đặt viết truyện. Trong lớp mình có lẽ Trảng là người bước ra xã hội sớm nhất: 1975 đã tốt nghiệp THPT, 1976 là giáo viên cấp 2. Dạy học được 4 năm, biết là Catholic không thể nào bỏ lên đảng viên được bèn rút lui, trở thành kẻ mất dạy, bất lương (đang nói đến đây, có người hỏi: sao mày không dẫn vợ về hội ngộ?) mình rất xúc động khi thấy vợ An và vợ Hoá có mặt trong cuộc hội ngộ này – mình cũng dự đoán trước được rằng anh em Bình Tuy – Phan Thiết – Phan Rang cũng sẽ dẫn vợ con về đây hội ngộ rất đông, nhưng vợ mình mới hôm qua từ bệnh viện Tín Đức mới về, không biết có chuyện gì xảy ra không, nhưng mình vẫn cố gắng về đây để hội ngộ – mình xin hẹn hội ngộ lần sau... không thấy ai hỏi gì nữa. Thoát nạn!

... đến Trần Văn Trong: nhìn qua là biết ngay Trong Địa: trán bóng, tóc chải rê, bóng y như ngày xưa, đơn giản, thật thà y như vậy – được đề cử là trông ban trật tự cho cuộc hội ngộ này. Trong dẫn vợ và 2 con gái ra sân khấu với khẩu hiệu: suốt đời vẫn chỉ là ông ngoại.

... đến Trần Quang Trung Gò Đền: bạn bước ra sân khấu xin chào mọi người. Bạn tự giới thiệu về mình. Tôi nhìn chăm chăm vào bạn nhưng thật sự tôi vẫn chưa hình dung được khuôn mặt thời thơ ấu của bạn – có lẽ phải từ từ chăng?

... đến Nguyễn Công Thành Võ Đất: dẫn vợ ra sân khấu giới thiệu – bạn cho biết vợ chồng bạn chưa có con – chỉ có con nuôi. Nhìn bạn với dáng vẻ thật thà và khắc khổ của một nông dân, cũng là lần đầu tiên tôi biết bạn, tôi rất đồng cảm và mến bạn.

... đến Nguyễn Văn Tự – Tự Ghitar: rất tự hào, dẫn vợ trẻ đẹp ra sân khấu giới thiệu. Hiện làm thầu xây dựng. Tối ôm đàn chơi ở các quán kiếm tiền. Hiện mỗi tuần 2 đêm, 20 cây số đến giáo xứ cha Điện hy sinh dạy đàn, nhạc cho các em thanh thiếu niên.

... đến Lê Thanh Tùng: Tùng Xẻo, Tùng Xèn, ngày xưa rất giỏi trong việc chế tạo quạt gió, canô, phi thuyền nên còn có biệt danh là Tùng Bác Học. Nhưng bây giờ, dáng vẻ quá phong trần, chạy xe thồ, ngủ công viên, không răng mô nhưng có thể nghiền đứt dây dù và nghiền nát bắp rang...

... đến Nguyễn Đạo Vui, ba giờ đi xách tim em (page dix septième) ra sân khấu cùng với vợ. Trước đây là chuyên gia trồng dưa hấu, bây giờ chuyển sang nghề “bứng cây sống trồng cây chết”.

... đến Nguyễn Thanh Vương Hộ Diêm hội ngộ lần này có biệt danh Ngưu Ma Vương, dẫn vợ ra sân khấu giới thiệu và tự khai: trước đây thấy nuôi tôm lời lắm, nên cũng đào đìa nuôi tôm – lời tôm đâu chẳng thấy, ngày càng thêm nợ và chỉ thấy muốn “lời đìa” (lìa đời).

... đến Hồ Tuấn: Tuấn Già Hồ chỉ nói một câu: “I am già Hồ rồi vội vàng quay xuống”.

... đến Trần Đình Túc, giới thiệu vợ là Phương Chi và là chủ nhà thuốc tây Phương Chi lớn nhất ở Vạn Giã – ngày xưa khổ lắm, bây giờ cuộc sống rất ổn, có 2 con du học ở Úc.

... Tạm kết thúc phần bước ra sân khấu, giới thiệu và trình bày hoàn cảnh, ... lòng tôi như chùng xuống. Điều mà tôi hằng mơ ước đến nay vẫn chưa thực hiện được ...

... Tôi tạm cắt đứt dòng suy tư này, vì tiếng đờn trống đang chát cả tai – cha Điện bỏ micro bay vào giữ ghế trống thủ: trợn mắt, uốn môi, tay gõ, chân đập, thờ hồng học theo tiếng nhạc. Mặc dù ca sĩ Biển Xanh đang hát rất hay nhưng nhìn cái cảnh say men chiến đấu của cha Điện, ai cũng phải “nứt” lòng.

Phần rút thăm trúng thưởng càng oái ăm hơn: “bạn là người trúng thưởng nhưng phải trao phần thưởng cho một người không cùng vùng, không cùng giới tính”, thà là con tim, người ta có thể trao không cho người dung, đảng này, đem phần thưởng cho theo kiểu này thì uất ức quá! ...

Quay trở về với chủ đề chính cho đêm hội ngộ: anh em sẽ lắng nghe tâm tư tình cảm của bạn mình *vì sao tôi về đây hội ngộ với anh em*, hay nói một cách khác hung dữ, “thần học” hơn theo cha Điện, *tôi hội ngộ... tại sao???*

Đề tài xem ra khá hấp dẫn đây, nhưng phải nói như thế nào nhỉ?

Không theo thứ tự ABC của lớp nhưng theo cảm hứng của mỗi người: nhâm nhi một miếng xoài chấm muối ớt. Hớp một ly rượu nồng, gật gù, gật gù. Ai cảm xúc dâng đầy trước, cứ bước ra cầm micro chia sẻ.

Là người khởi xướng cho liveshow độc đáo này, tôi mời cha Điện nổ phát súng đầu tiên – cha Điện: hội ngộ là một dịp để chúng ta hướng lòng về Mẹ SB, về

mái trường xưa, về đám bạn học trò – tôi về dự hội ngộ là vì tôi tin Mẹ đang dạy tôi qua anh em SB. Tôi không xứng đáng là học trò của Mẹ, không xứng đáng là thành viên của SB.

- Nguyễn Văn Tự: tôi về dự hội ngộ là muốn tìm lại những mối tình thân của những người bạn, là dịp để tôi có thể giữ chặt được những mối tình thân đó.

- Lê Thanh Tùng: tôi về dự hội ngộ là muốn được gặp lại các bạn mình, để được biết hơn về gia đình của nhau và hiểu nhau nhiều hơn.

- Nguyễn Thanh Vương: Tôi về hội ngộ là muốn được học ở anh em nhiều điều hay, càng gần anh em tôi càng thấy thấm thiết và cảm thấy được an ủi rất nhiều.

- Trần Ngọc Khánh (tử Thuy Sĩ về): Nghe nói có cuộc hội ngộ SB 6970, lòng tôi rạo rức muốn quay về, giống như đàn cá hồi vẫy vùng nơi biển cả, cuối cùng phải quay về nguồn. Như đàn chim di trú, rồi cũng phải quay về nơi mẹ nó đã sinh ra nó. Sao Biển giống như một dấu ấn làm thay gen và Vì mang cái gen SB nên cứ nghe tin hội ngộ SB là tôi lại quay về.

- Hùng (Chánh Toà): Cuộc đời tôi được nhiều ơn lành của Mẹ SB. Một thời rong chơi quên lãng Chúa, Mẹ. Nhưng tình cờ gặp lại bạn Duy Anh tại Phan Thiết, Mẹ đã lôi kéo tôi trở về với Mẹ, với anh em SB6970. Tôi rất yêu Mẹ SB. Tôi nguyện suốt đời sẽ dõi theo ngôi sáng sáng của Mẹ.

- Nguyễn Công Khanh: Tôi đã sống ở SB, mang danh SB, là người SB. Tôi sống, tôi hội ngộ vì tôi là SB.

- Nguyễn Văn Huệ: Tôi về hội ngộ vì tôi nhớ, tôi muốn gặp anh em và những người thân yêu của anh em.

- Trần Quang Trung: Tôi về dự hội ngộ vì hội ngộ là nguồn động lực để tôi tiếp tục sống.

- Cha Nguyễn Đình Phúc: Hội ngộ là điều rất cần thiết. Mẹ SB là đích chung. Hội ngộ là để kết nối tất cả anh em chung một tâm tình: tất cả đều là con của Mẹ SB.

- Cha Nguyễn Công Đắc: Tại tôi thấy anh em về hội ngộ, tôi cũng phải về hội ngộ.

- Trần Đình Túc chia sẻ: Vì sao tôi không thể quên anh em được. Vì khi tôi khó khăn, đói khổ, anh em SB quá tốt với tôi. Khi tôi cưới vợ, không có mời anh em. Anh em chỉ nghe thôi đã tự động tới chia vui. Vì công việc phải chuyển về Vạn Giã, anh em SB đã làm mâm cơm ra mắt cô dâu chú rể. Thời bao cấp, lương ba cọc ba đồng, anh em SB, chia sẻ lúc thì con cá, lúc thì nôi cháo... Tôi nợ anh em rất nhiều, nên trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nghe nói anh em hội ngộ là tôi phải có mặt.

- Hồ Đình Huân, kể lại chuyện, Tôi đã khóc khi có dịp ghé thăm ngôi trường Tiểu chủng viện SB. Nhìn quang cảnh điêu tàn, bao kỷ niệm sâu lắng cùng bạn bè cứ dâng lên... Tôi phải về hội ngộ. Câu tâm niệm của tôi là: “Nếu tôi không về hội ngộ là tôi đang hội ngộ” (con của Mẹ SB nhưng thuyết pháp giáo lý nhà Phật).

- Lê Thành Dẫn: sau 1975, tôi là con ngựa hoang, ngày phong chức linh mục cha Điện, tôi xúc động khi được gặp lại bạn bè. Tôi đã quay đầu lại. Tôi phải trở về nhà Mẹ và gặp anh em.

Lại hát ca, lại rút thăm trúng thưởng. SBV của Nguyễn Văn Tự trúng thưởng! MC công bố “Chúc mừng bạn đã trúng thưởng, phần thưởng của bạn là một cái ôm hôn một người bạn khác vùng, khác giới tính!” Ui cha, khiếp quá! Nhìn mặt ông nào cũng đen thui, xấu xí, hung dữ. Chỉ có mấy ông cha là ngon lành, nhưng khổ nổi ở cùng vùng. Bí quá Chị Tự phải mời anh Hải Rét lên “lãnh đủ”.

- Nguyễn Trảng -

Tôi xin mượn lời bài hát mà tôi vừa chế tác từ bài “Hành trang người trẻ” để nói lên tâm tình “vì sao tôi hội ngộ”.

ĐK. Bạn hỡi, chúng ta về từ bốn phương trời. Bạn hỡi, chúng ta về từ khắp nẻo đường. Cùng với lớp chúng mình, về đây, hội ngộ với nhau, lòng tràn sướng vui.

1. Hành trang ta mang theo là tâm tình bạn tri kỷ. Hành trang ta mang theo là tiếng cười, lời chúc mừng, về đây trong hân hoan, trong yêu thương, siết tay nhau cho vui đi những nỗi nhớ.

2. Hành trang ta mang theo là kỷ niệm thời thơ ấu. Ngày xưa ta bên nhau, biết bao là chuyện vui buồn, Giành nhau kể nhau nghe, thấy vui ghê. Nghe trong tim bỗng dâng lên bao cảm xúc.

3. Hành trang ta mang theo là tâm tình người chiến hữu. Gần nhau không nâng ly, không uống cạn là không được. Đầy vô, nâng ly lên, nâng ly lên. Ta sẽ hô, một hai ba, Dó Dó Dó...

Lúc này đã hơn 22 giờ, chương trình không diễn ra suốt đêm như dự kiến được, vì sợ tiếng ồn sẽ làm phiền dân cư chung quanh, nên dàn âm thanh được tắt hết. Anh em ra sân, xếp bàn ghế vây quanh và tiếp tục tâm sự theo kiểu hội nghị cấp cao.

- Tiếp tục đăng đàn, Nguyễn Ngọc Lan tâm tình: Về hội ngộ lần này, tôi muốn chia sẻ với các bạn cái nhìn, suy nghĩ của tôi về Mẹ Sao Biển, những ân huệ đặc biệt mà Mẹ SB đã ban cho tôi, qua việc tình cờ quen một bác sĩ và vị bác sĩ này giới thiệu, hướng dẫn giúp đỡ để tôi được thay khớp chân, hoàn toàn miễn phí, do các bác sĩ thiện nguyện nước ngoài, để có thể đi đứng tới ngày hôm nay... Và nhiều an ủi khác Mẹ SB đã giúp tôi vượt qua những khó khăn, đau khổ trong cuộc sống.

- Võ Hạnh: Hội ngộ là cơ hội để nhắc lại những kỷ niệm tuổi thơ. Có những chuyện tôi quên, hoặc chưa biết, nghe các bạn kể lại, tôi thấy vui lòng.

Lòng tôi cảm thấy vui vui, không phải vì trời đã gần sáng, nhưng vì hội ngộ này có được một Lê Thanh Tùng. Vẫn biết rằng một con én không làm nên mùa xuân hội ngộ, nhưng ít ra nó cũng báo hiệu được có một mùa xuân hội ngộ. Răng thì là... răng thì là... thơ:

Trời sáng mẹ nó rồi.
Phải đi rửa mặt thôi,
Hơi đâu nghe Tùng nói.
Hội ngộ sau biết tay tôi...

7 giờ sáng 20 tháng Bảy năm 2016

Tạm biệt “nhà trọ” ĐCV Sao Biển, 3 chiếc xe chở đoàn người trực chỉ hướng Tây Thành phố Nha Trang để về giáo xứ Đồng Trần của Cha Điện. Ngồi trong xe ai cũng im lặng rang thỏi cái kèn xắc-xô-phôn đầy âm hưởng xứ biển (bánh mì thịt), để lấy sức tiến về Đền Thánh Mẹ Nhân Lành, Trung Tâm hành hương Đức Mẹ của Giáo Phận Nha Trang.

Về tới nhà cha Điện, hãy còn quá sớm. Tại đây, cha Điện thiết đãi cà phê sữa đá, rượu mật ong, đặc sản mít trên đọt và bữa tiệc âm nhạc “quành trắng”, hát “thả mái”, hát cho nhau nghe. Ngoài những nam danh ca khét tiếng: Hải Rét, Đức Bụng, Hùng Đầu Đinh, Tự Guitar, con Đức Bụng... mọi người còn được nghe giọng hát ngọt ngào của Phương Chi, vợ Túc, giọng hát hay ho của vợ Hải Rét, vợ Lan Rài.

Khuôn viên nhỏ bé của Nhà xứ Đồng Trần như đang nở rộng ra, không chứa nổi tình bạn bè quá bao la, tình cha Điện quá hải hà...

... Đến Đền Thánh Mẹ Nhân Lành, thời gian cũng còn đủ để anh em chụp hình chung và chuẩn bị cho thánh lễ hội ngộ long trọng này. Không cần phải nói nhiều, mỗi anh em đều hiểu rằng: tâm điểm của cuộc hội ngộ Nha Trang lần này là về bên Mẹ Sao Biển, Mẹ Nhân Lành. Mọi sự diễn ra không giống như dự kiến ban đầu của anh em vùng Nha Trang, nhưng vô tình lại tạo ra một không khí ấm cúng, gắn bó của cả lớp SB 6970.

Trong thánh lễ về với Mẹ này, Cha Đắc chủ tế, Cha Phúc giảng lễ, Cha Điện đồng tế. Mỗi vùng, mỗi đôi vợ chồng cùng với 3 cha bước lên cắm hương tưởng nhớ các bạn cùng lớp đã qua đời. Trảng (NT) bài đọc 1, hát đáp ca, Vương (Pr) bài đọc 2 và lời nguyện giáo dân, Duy Anh, Công Đức (PT) giúp lễ.

Nhập lễ với bài hát “Chúng con về nơi đây”, mọi người cùng hát. Hát với *tiếng hát rạo rục niềm tin*, hát với *ánh mắt đọng lời nguyện xin*, hát như *đón lấy một trời hồng ân*, hát như *giữ lấy cả một mùa xuân...* Tôi mơ màng thấy các bạn tôi giờ đây đẹp như những thiên thần trên bức tranh vẽ của Leonard de Vinci. Đáp ca với bài hát “Linh hồn tôi” ý nghĩa dựa theo kinh Magnificat. Tôi lại mơ màng thấy các bạn tôi như đang hợp xướng cùng với Mẹ SB-Mẹ Nhân Lành, thánh thiện, trang nghiêm và vô cùng khả ái.

Lời nguyện giáo dân, tuy có hơi dài, nhưng được Trảng thể hiện với cả tâm tình của những đứa con tha thiết tạ ơn Mẹ, thổ thổ với Mẹ và kêu xin Mẹ:

1. Không riêng gì những đứa con của lớp SB6970, trong cơn giông tố 1975 của đất nước, tất cả đều tan tác trong ngậm ngùi và buồn đau: Mất Mẹ, mất trường, mất thầy, mất bạn. Bao nhiêu là kỷ niệm êm đềm của một tuổi thơ bên nhau đành nhốt kín trong lòng. 19 năm dài trôi qua cùng với không biết bao nhiêu là nhọc nhằn, vất vả chông lên cuộc sống của mỗi đứa con, cũng vừa đủ để có thể xoá nhoà đi những gương

mặt thân quen và những ký ức của một thời quay quần bên Mẹ. Nhưng không, Mẹ ơi! Cám ơn Mẹ, một cơn mưa đầu mùa bất chợt ập đến, đã làm xanh tươi lại những chồi non đang héo rũ: ngày thụ phong linh mục của 2 người bạn: Đominicô Nguyễn Công Đắc và Gioan B. Ngô Đình Tiến như một dấu ấn khởi đầu để chúng con từ khắp nơi quy tụ về gặp nhau, tíu tít cười vui trong nước mắt. Mẹ nhìn thấy. Mẹ đã hiểu và Mẹ đã quá thương chúng con. Dồn dập những cơn mưa linh mục: hết Cha Láng, Cha Nam, Cha Hoà rồi đến Cha Điện, Cha Phúc. Đã ấm lại rồi những năm dài biệt. Qua lời cầu bầu của Mẹ Sao Biển - Mẹ Nhân Lành, xin Chúa ban cho tất cả các bạn linh mục trong lớp SB 6970 chúng con, trong nước, cũng như đang ở hải ngoại, luôn trung thành với sứ vụ của mình, luôn được an lành hồn xác, luôn được mọi người tin yêu và luôn là cầu nối yêu thương cho tất cả bạn bè trong lớp, bao gồm cả SB cha, SB mẹ, SB con.

Đáp: Xin Chúa nhậm lời chúng con.

2. Chỉ là những năm tháng tuổi thơ sống bên nhau dưới bóng Mẹ hiền, có gì đâu mà các bạn mỗi lần có dịp về Việt Nam là các bạn đòi muốn hội ngộ, đòi muốn gặp mặt, đòi muốn san sẻ chia sẻ, lúc nào cũng muốn mở lòng mình ra. Cám ơn Mẹ đã cho lớp SB 6970 chúng con có được những người bạn, tuy ở xa quê hương, nhưng tấm lòng

lại rất gần và rất tốt. Tốt như tổ phụ Giuse trên đất Ai Cập. Các bạn luôn là những nhà tài trợ đắc lực cho các cuộc hội ngộ lớp của anh em ở tại quê hương. Qua lời cầu bầu của Mẹ SB-Mẹ Nhân Lành, xin Chúa tuôn đổ muôn ơn lành hồn xác trên các bạn và trên tất cả mọi người trong gia đình các bạn. Xin cho mỗi người chúng con đây, trong cuộc sống, đâu còn nhiều gian truân, thiếu thốn, vẫn luôn học biết cách mở lòng mình ra để mang niềm vui và hạnh phúc đến với mọi người.

3. Đã là con người, không ai có thể sống mãi trên cõi đời này được và ai cũng phải một lần vĩnh viễn ra đi. Các bạn đã vĩnh viễn ra đi, nhưng hình ảnh các bạn, cùng với cái biệt danh kèm theo như: An Tổng Thống Thiệu, Anh Rạ, Dũng Suzuki, Hoá Thảm Thuý Hằng, Hùng Chày... bị gán cho từ thời thơ ấu ấy, mãi mãi không bao giờ nhạt phai trong ký ức của những đứa bạn còn ở lại. Qua lời cầu bầu của Mẹ SB-Mẹ Nhân Lành, xin Chúa đoái thương nhìn đến linh hồn của những người bạn được Chúa gọi về trước chúng con, xin cho các bạn ấy được vui hưởng vĩnh phúc bên nhan Chúa. Xin Chúa cũng xoa dịu nỗi đau thương mất mát, muộn phiền vẫn còn đọng lại trong đôi mắt những người thân yêu, và ban thật nhiều an bình, nghị lực để họ đủ sức vượt qua mà bước tiếp trên quãng đời đơn côi còn lại.

4. Chuyện tưởng chừng như mới ngày hôm qua: hình bóng của những chú tiểu thánh thiện pha với một chút quỷ quái, hiền lành pha với một chút nghịch ngợm, ngoan ngoãn pha với một chút lý lợm, dễ thương pha với một chút dễ ghét, hãy còn lảng vãng đâu đây. Thoảng một cái, đũa nào cũng bước đến cung bậc của bài hát “60 năm cuộc đời”. Mẹ ơi, rồi đây còn được bao nhiêu cuộc hội ngộ nữa để chúng con đủ sức tìm đến nhau, thăm thiết ngồi bên nhau như muốn gắn bó với nhau, thật đầm ấm, thật êm đềm, thật khó quên như những chú tiểu ngày xưa quay quẩn dưới bóng Mẹ. Qua lời cầu bầu của Mẹ SB-Mẹ Nhân Lành, xin Chúa ban cho tất cả anh em lớp SB 6970 chúng con luôn tìm được bình an trong tâm hồn, dồi dào sức khoẻ thể xác, để còn được gặp nhau và nhất là qua mỗi một cuộc hội ngộ, xin cho mỗi người chúng con thu thập được những điều tốt đẹp từ nơi các bạn mình để hoàn thiện mình hơn trong đời sống chúng nhân tình yêu Chúa giữa dòng đời.

Dâng lễ với bài “Lạy Cha rất thánh” và hiệp lễ với bài “Trông cậy Chúa” cũng được mọi người hát với cả nỗi niềm: khấn xin, tin tưởng, cậy trông và phó thác, như *em bé ngủ yên trong tay mẹ hiền, bên lời yêu mến.*

Cảm động nhất là hình ảnh giữa cái trưa nắng chan chát của miền sơn cước Khánh Vĩnh, cùng với 3 cha đồng tế, tất cả cùng leo lên bậc cấp cao để đứng

dưới chân tượng Mẹ Nhân Lành hát bài “Mẹ có cháu”. Tiếng hát tha thiết của những đứa bạn còn ở lại dành cho những đứa bạn đã ra đi nghe da diết, nghe đứt ruột: *Hỡi Mẹ Nhân Lành, nguyện xin thương đến lời con kêu khẩn từ nơi thế gian bùn nhơ... Tôi chột nhìn lên đôi mắt thật hiền từ của Mẹ. Tôi thấy Mẹ nhìn xuống và dường như mắt Mẹ ngấn lệ....*

Tạm biệt Đền Thánh Mẹ Nhân Lành, đoàn xe trực chỉ hướng Nam tiến về giáo xứ Bắc Vĩnh, Cam Lâm, nhưng lòng tôi cứ mãi vẫn vương cái âm hưởng vừa trầm bổng, vừa réo rắt dập dìu của Thánh lễ về bên Mẹ này. Có lẽ đây sẽ là kỷ niệm khó quên nhất trong cuộc đời mình...

Cha Đắc muốn chọn điểm ăn trưa tại Bắc Vĩnh để nhân tiện anh em vừa thăm Cha bạn Trần Quang Láng đang dưỡng bệnh, đồng thời cũng là điểm anh em chia tay hợp lý nhất: Nha Trang tiễn anh em một đoạn đường rồi quay về Nha Trang, Phan Rang, Phan Thiết đi tiếp về Phan Rang, Phan Thiết, đỡ một đoạn đường. Hơn nữa, nơi đây khuôn viên nhà xứ tiếp giáp với Đầm Thủy Triều mệnh mông sát Vịnh Cam Ranh, nên gió mát lòng lộng.

Và tại nơi đây, anh em lại có dịp gặp được hai tên SB 6970 vùng Cam Ranh: Nguyễn Khắc Hiệp và Nguyễn Duy Tân, không có điều kiện để tham gia hội ngộ ngay từ đầu, tận dụng giây phút ngắn ngủi này để trình diện

anh em: Lũ nô tài biết tội, lũ nô tài đáng chết... xin quý lão phật gia tha mạng...

Tất cả đã vào bàn rồi. Chỉ còn giây phút cuối cùng này thôi, hãy trút cạn, trút cạn những yêu thương từ hôm qua đến giờ vẫn còn tích tụ trong đáy lòng. Hãy vay nợ nhau đi, nợ gói đầu, nợ gói cả mình, nợ nhau một biển nhớ, nợ nhau một núi thương. Sợ gì... sợ gì... cứ nợ đi.

Ngồi bên cạnh tôi Lan Jài nói như muốn khóc: về hội ngộ lần này, tao thấy hay lắm! Tụi Nha Trang tụi mày chơi được lắm. Hic, hic. Tôi đưa bàn tay vỗ nhẹ lưng Lan Jài, thằng bạn được tha hết tội, để cố ngăn lại suối nguồn nước mắt nó sắp tuôn ra trên bàn tiệc: Cố lên! Cố lên. Sống để bụng, chết mang theo, không được khóc, không được khai báo...

Và cuối cùng, cái quy luật nghiệt ngã của nhân sinh như đang thấp thỏm muốn lộ đầu ra. Cuộc hội nào rồi cũng phải “parler au revoir”. Trước khi kết thúc, Trưởng vùng Nha Trang, báo cáo thu chi dịp Hội ngộ này. Tạ ơn Chúa, mọi sự đâu vào đó và còn dư 2 triệu. Lớp trưởng, Duy Anh tuyên bố hội ngộ lần tới 2018, kỷ niệm 60 năm toàn trường, HN SB 6970 chung vào đó và thêm trước một ngày cho riêng 6970. Cha Điện cầm loa tay (hết pin, nói nhỏ xíu): Mời anh chị em Nha Trang đứng thành hàng chào. Phan Rang, Phan Thiết, Bình Tuy lần lượt từng người một đi qua, bắt tay, ôm hôn, muối đốt (3 thứ không lây truyền HIV) bạn mình,

rồi anh em Nha Trang tiễn các bạn lên xe, đứng trước cổng nhà thờ Bắc Vĩnh vẫy tay chào. Người trên xe cũng vẫy tay. Không có những thước phim nào cảm động cho bằng những thước phim quay cảnh chia tay, kể ở người đi của lớp SB 6970 Hội ngộ Nha Trang 2016 này. Tạm mượn 2 câu thơ của Hồ Dzếnh để kết:

Người đi một nửa hồn tôi chết

Một nửa hồn kia hoá đại khờ...

Hẹn gặp lại dịp Hội Ngộ toàn trường 2018.

-Nguyễn Trảng-

